

тѣ му мѣста расхана, що-то, занесенъ
като мъртвъ въ града, слѣдъ три дни ис-
хвърли окаяннѣ-тъ си дѹшѣ; и всички-тѣ
разсмѣхъ, че са испзани Антоніево-то про-
рочанье, достойно извършено надъ гонни-
теля; изъ врѣмѣ е вече да свършамъ при-
казваніе-то си за живота на прѣподобнаго.

Св. отецъ Антоній имаше обичай да сла-
за по нѣкой пѣть отъ връхъ горѣ-тъ, дѣ-
то обитаваше, за да посѣщава братья-та,
кои-то сѣдахъ долѹ въ ниско-то. Беднѣжъ,
като доде при тѣхъ, овади нмъ за ѹмнра-
ніе-то си, що бѣше мѣ са вѣстило отъ
Бога, и рече: ето чада, сѣтничко вы по-
сѣщавмъ, защо-то нѣма вече да вида ва-
съ на томъ свѣтъ, понеже прѣживахъ сто и
пѣть години — врѣмѣ-то ма заставъ да
си починѣ отъ томъ животъ. Това като чю-
хъ братья-та расплакахъ са, тѣжахъ сѣр-
дечно и съ слъзы цѣлѹвахъ старца; а той
гы съвѣтѹва и, като гы насърдчи да не осла-
бватъ въ трудове-тѣ си, ѹпрости са съ
тѣхъ и си отиде. Слѣдъ нѣколко мѣсеци
са разколѣ тѣжко, и тогава като привика
двама-та иноцы, кои-то прѣживѣхъ пет-